

Nyílt levél a polgármestereknek: legyenek szívesek átnevezni a Széchenyi és a Kossuth teret is!

(folytatás a 2. oldalról)

LUTHER MÁRTON, asztali beszéde, 43. oldal:
"A zsidók olyan megátalkodottak, hogy semmire sem figyelnek. Esküdözéseik senkit sem győznek meg. Ők egy ártalmas faj, mindenkit kiuzsoráznak és kirabolnak. Ha egy herceg vagy előljáróság ezer forintot kap tőlük, 20 ezret csikarnak ki a fizetéskötelestől. Óvakodnunk kell tőlük."

SZENT JUSZTINIUSZ, akit Krisztus után 116-ban öltek meg. "A zsidók voltak minden keresztényüldözés mögött. Mindenüvé elvándoroltak az országban gyűlölve és aláaknázva a keresztény hitet."

MÁRIA TERÉZIA, Ausztria, Magyarország és Csehország királynője (1771-1789)

"A továbbiakban egy zsidó sem maradhat itt, mindegy milyen indoklással írásos engedélyem nélkül. Nem ismerek egy másik kellemetlen kártevőt az államon belül, mint ezt a fajt, akik csalásukkal, uzorájukkal és pénzkölcsönzésükkkel elszegényítik az embereket és semmitől sem riadnak vissza, amit egy tisztességes ember nem csinál. Következésképpen amennyire

csak lehet, meg kell szabadulnunk tőlük."

MOHAMMED a Koránban:

"Mindenkinek, aki a zsidók barátja, hozzájuk fog tartozni sőt közülük lesz egy. Isten nem tűri el ezt az aljas népet. A zsidók elhagyták az isteni vallást. Nem szabad megállnod abban a munkában, hogy bemutasd a zsidók csalásait."

WASHINGTON, GEORGE, a George Washington életvei, A.A. Appleton & Co. kiadásában:

"Ők (a zsidók) hatásosabban dolgoznak ellenünk, mint az ellenség hadserege. Százszor veszélyesebbek szabadságunkra és nagy ügyeinkre. Sokat sópánskodtunk azon, hogy miért nem pusztította ki őket minden állam már régen, mint a társadalom pestiséjét és Amerika boldogságának legnagyobb ellenségeit."

MONTGOMERY SCHYLER KAPITÁNY,

Amerikai expedíciós csapatok, Szibéria, 1919 március elsején egy katonai jelentésből, amelyet Barrows főhadnagynak írt:

"Talán nem okos ilyen hangosan kimondani az Egyesült Államokban, de a bolsevik mozgalmat elejétől fogva orosz zsidók vezették és irányították a legundorítóbb fajtából, akik voltak az Egyesült Államokban, és ott a mi civilizációnk legrosszabb fázisainak mindegyikét magukba szívták anélkül, hogy a legcsekélyebb fogalmuk is lenne arról, hogy mit is értünk mi szabadság alatt."

HENRY FORD (The Dearborn Independent, 1921 február 12-19)

"A zsidók mindig is az üzletet irányították. ... A filmpart az USA-ban és Kanadában 100%-ig ők irányítják, erkölcsileg és gazdaságilag, a közvélemény zsidó manipulálói."

IV. PIUS: Elítélte a zsidók tömeggyilkos írásait.

V. PIUS: Hebraeorum gens (1569) kiutasított minden zsidót a pápai államokból.

XIII. GERGELY Kinyilatkozatta, hogy a zsidók folytatják a keresztények elleni szörnyű bűnök kiagyaltását naponta növekvő arcátlansággal.

VIII. KELEMEN Elítélte a zsidók tömeggyilkos írásait.

VIII. SÁNDOR Elítélte a zsidók tömeggyilkos írásait.

XIV BENEDEK Quo Primum (1751) leleplezte a kereskedelem zsidó ellenőrzését és a keresztények szisztematikus kifosztását uzorával.

KENNETH GOFF ATYA Ez még mindig az ősi ellenségünk, 99. oldal: "A kommunizmus réme a zsidó elme terméke amit egy zsidó rabbi fia, Marx Károly szabadított a világra abban a reményben, hogy szétrombolja a keresztény civilizációt a többivel együtt."

Az Overman Jelentés oldalai leleplezi az Egyesült Államok Szenátusának azt, hogy ahhoz a kétség árnyéka sem férhet, hogy az orosz forradalmat zsidó bankárok finanszírozták."

A. HOMER azt írja a *Judaizmus és Bolsevizmus* c. műben: "A történelem azt mutatja, hogy a zsidó természetében mindig forradalmár volt és fajának második századbeli szétszóródása óta vagy elindított vagy segített forradalmi mozgalmakat vallási, politikai és gazdasági téren, amely annak az államnak az erejét csökkentette, amelyben lakott. Másfelől mindig voltak ugyanennek a fajnak olyan előrelátó tagjai, akik kéznél voltak, hogy az előállt zűrzavarból gazdasági és politikai előnyöket húzzanak ki."

freepress

A zsidók háborúja a valóság ellen – 1. –

Az első jelentős emberirtást a zsidók Kr. u. 115-117-ben követték el, amikor 260 000 gójt öltek meg Egyiptomban, Északafrikában és Ciprus szigetén. 132-135-ig megpróbálták minden gójt Izrael országában kiirtani és csak Róma bátorságán múlott, hogy ez a kísérlet nem volt sikeres. 1096-ban német zsidók a saját gyerekeik százaival ölték meg, hogy ne tudjanak más vallásra térni, stb., stb. Számtalan más példa sorolható a történelemből.

Legtöbbünk tudja, hogy ortodox keresztények tízmillióit ölték meg zsidók a Vörös Ororszországban, amelyről a zsidók azt állítják, hogy azt Sztálin tette egymaga, valószínűleg pusztá kezével, egy korbáccsal és egy pisztollyal. De kevesebben ismerik keresztény nők és gyerekek tízezreinek meggyilkolását a 614-es évben egy zsidó szexuális rítus alkalmából.

Az ötödik század elején a Bizánci Birodalomban nőtt a feszültség, miután a Szíriai Inmesztárban 'néhány részeg zsidó' egy keresztény gyereket feszített keresztre és az Alexandriai éjszakai vérengzés után, amikor zsidók keresztények nyakát elvágták és amely miatt Cyril érsek a zsidókat kiüzte a városból. De a zsidóknak határtalan lehetőségeik maradtak a gyilkolásra Jeruzsálemben, miután a perzsák azt 614-ben meghódították.

"Végre eljött a diadal és a bosszú órája! És ők nem hagyták ki a lehetőséget. A szent várost keresztény vérrel öntözték. Azt mondták, hogy a perzsák nyomorúságos foglyokat adtak el a pénzükéért. A zsidók bosszúvágya erősebb volt fukarságuknál. Nemcsak hogy nem volt gátlásuk arra, hogy feladozzák kincseiket ezek megvételére, hanem mindet meg is ölték (közelítőleg 90 000-et)."

A ferences Cassini da Perinaldo azt írta, hogy a zsidók azért vásárolták keresztény rabszolgákat: "természetesen nem azért, hogy azok a földet műveljék, nem azért hogy drágábban eladják őket, hanem csak azért, hogy önkezükkal lemészárolják őket."

A zsidók könyörtelenül, tomboló gyűlölettel romboltak le és szentségtelenítették meg minden keresztény szentséget. Minden templomot és kolostort leégettek, gyakran úgy, hogy előbb beteretelték a sikoltozó papokat, szerzeteseket és apácákat. Szűz apácákat halálra erőszakoltak Krisztus Kriptájában, utána lemészárolták őket a falakat vérrel fröcsköltve le. 26 000 'önkéntes' civil zsidó követte a perzsákat Galileából kifelé vezető úton.

"A hívők kegyetlen lemészárlásának és templomaik többségének lerombolásának jutalmául tetőtől talpig véresek vol-

tak. Néhány nap alatt 90 000 keresztény, mindkét nemből és minden korosztályból esett különbséget nem tévő gyűlöletüknek áldozatul"

A filiszteus (palesztinai arab) Strategos szerzetes különös figyelmet szentelt annak a tömeggyilkosságnak, amelyet zsidók a mameli (mamilla) víztárolónál rendeztek, miután a győztes perzsák keresztények ezreit zárták oda be:

"Mint ahogy régen az Urat vásárolták meg ezüstért, úgy vásárolták meg a keresztényeket a víztárolóból... Hány lelket öltek meg a mameli víztárolónál! Hányat hánytak kardéle! Hány fiatal lány, aki undorító meggyalázását visszautasította, halt ott meg!.. Hány szülő pusztult el miután saját gyermeke halálát látta! Hányat lemészároltak! Ki tudja kiszámolni, hogy mekkora tömeget meszároltak le Jeruzsálemben!"

Strategos 66,509 keresztény áldozatról tesz jelentést, ebből 24,518-at találtak Mamelnél, és ennél sokkal többet a város területén. későbbi keresztény krónikások, mint a görög Theophanes (818 körül) 90 000 keresztény halotról írt.

Erdekes itt azt tanulmányozni, hogy maguk a zsidók hogyan gyakorolták a 'holokauszt tagadását' azokra a tömeggyilkosságokra, amelyeket maguk követtek el. A legjobb példa erre az a 100 millió áldozat, akiket zsidók öltek meg és a tettet egyedül Sztálinra tolják.

1992-ben Anita Shapira azt merte (képtelen módon, de a média legcsekélyebb kritikája nélkül) állítani országában, hogy: "A kényszerítés elleni ellenkezés a zsidók fő jellemvonása lett a nemzedékek során, és ez különbözeti őket elsősorban meg szomszédaitól.. Ez a beállítottság nem tűnt el a zsidó nemzeti mozgalom megjelenésével. A zsidóknak az az alaptulajdonsága, hogy minden erőszakot mélyen megvetnek, túl mélyen volt a nemzet szellemébe gyökerezve, hogy azt könnyen el lehetne vetni."

Jeruzsálem 1967-es újraegyesülése után az ilyen Clintoni irányzatokat még jobban hangsúlyozták a szakmabeli és műkedvelő izraeli történészek. Egy 19. századbeli zsidó történész szavait, aki azt írta, hogy a 614-es gyilkosságokat "a harc hevében vagy a hódítás szertartásaitól megrészezedve" követték el, csendben kiiktatták a történelem lapjairól miután észrevették, hogy a II. vh német 'atrocitásaitól' ugyanezt lehet mondani.

Ma a tipikus viselkedés a valóság teljes tagadása, például "akkor üldözték a zsidókat Palesztinában, és így biztosan nem mertek volna ilyesmit csinálni." Michael Avi-Yonah 1946-os tanulmányával kezdjük a zsidók múltját tanulmányozni a római és bizánci uralom alatt. Jeruzsálem 614-es meghódítását illetően Avi-Yonah, akinek jelentése a nemrég újra szerkesztett homályos Sefer Zerubavel midrashon alapul, és amely az újraserkesztés után a gójok megölését nem említi többet, csak nagyon röviden annyit mond, hogy "sok gyilkosság, rablás és pusztítás" történt Jeruzsálemben, de nem mondja, hogy ki követte ezeket el. Azt a látszatot kelti, hogy 'csak perzsák' (végül is régen meghaltak és ma már nem tud-

nak védekezni) vettek részt a keresztény szentségek elpusztításában.

Avi-Yonah-nak a tagadás stratégiája jó szolgálatot tett más hasonló események tárgyalásakor, mint például az antiokiai zsidók kiűzésénél a hatodik században miután közülük néhányan Szűz Mária nyilvánosan kiállított képére vizeltek, és majdnem rögtön azután, hogy megbocsájtottak nekik és visszafogadták őket, a város zsidói megölték és megcsönkítették II Anasztáz pátriarkát a 7. század első évtizedében. II Anasztáz pátriarkával, aki nyilvánvalóan különös gyűlöletük tárgya volt, gyalázatos módon bántak, 'a lehető legbrutálisabban', testét más vezető férfiak testével együtt húzták a városon keresztül, amíg darabok le nem váltak a testről (ismerősen hangzik?), mielőtt elégették.

Theophanes szerint "Az antiokiai zsidók kibeledték Anasztáz, kényszerítették rá, hogy egye meg a saját beleit és nemiszerveit az arcába dobták." Sem a kiűzés, sem a nyilvánvaló gyűlölet-büntény nem található meg Avi munkáinak későbbi kiadásában vagy azoknak fordításában.

Graetz azt próbálja elhárítani, hogy a Jeruzsálemi gyilkosok egy 'megelőző holokauszt túlélői' (hol hallottuk ezt ezelőtt?), akiről 'elképzeltető', hogy meszárlásaik során 'lobbanékonyak' lesznek. "A hivatalnokok önkényessége és a papság fennhéjázása kibíráhatatlan szenvedést okozott nekik." Graetz érthető módon homályos a hamis provokáció természetét illetően, de későbbi történészek, pl. Samuel Krauss azzal tölti ki ezt a nyilvánvaló ürt, hogy Phocas király (602-610) néhány évvel ezelőtt egy rendeletet adott ki, amely szerint zsidóknak kötelezően meg kell keresztelkedniük. Ez az állítás egy kézirat alapján, amely (hasonlóan a Cion Bölcsenek Protokolljaihoz) 1890-ben jelent meg először.

Egy másik zsidó, Baron, a szociális és vallástörténetében egyszerűen elfelejti a keresztény áldozatok említését és csak annyit mond, hogy a perzsák később 37 000 keresztényt kitelepítettek. Perzsák és nem a zsidók voltak felelősek az öldöklésért, mert az, hogy a város hősi védőinek a testét nem temették el, ellentmondott a zsidó gyakorlatnak(?). Az olvasó ezek után könnyen azt a képet kapja, hogy 614-ben egyetlen zsidó sem látott egy csepp keresztény vért sem.

1961-ben, abban az évben, amikor Hilberg először hozta az 'Európai zsidók elpusztítása' c. könyvét nyilvánosságra, jelent meg Poliakov: 'Az antiszemitizmus története' c. műve. Megjegyezte, hogy amikor 614-ben a perzsák megtámadták Jeruzsálemet, a helyi zsidók 'szövetségbe léptek velük', de nem említi ennek a szövetségnek a következményeit a helyi keresztény lakosságra. Mindazonáltal megjegyzi, hogy 'miután a bizánciak visszafoglalták a várost, a keresztények kegyetlenül bosszút álltak. Miért? A figyelmes olvasó csak csodálkozik.

Poliakovnak mint Hilbergnek (de nem mint Shakespeare-nek) nehézségei voltak a zsidók és a kegyetlenségek azonosításával, kivéve, ha ők voltak az áldozatok.

(befejező rész következik)